

Outi
Pakkanen
Pullonkerääjä

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

© Outi Pakkanen ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-40701-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

"Kaikesta on kamalan kauan."

Anna Laine

PROLOGI

Elokuu

Hahmo on seisonut tornin juurella liikkumattomana niin kauan, että sitä voisi nopealla vilkaisulla erehtyä luulemaan tummaa iltataivasta vasten taitavasti leikatuksi siluetiksi, tai ehkä patsaaksi.

Ihmispatsaitahan on viime vuosina ilmestynyt kesäisin kansainväliseen tyyliin meillekin – Stockmannin tienoille, Espan puistoon ja Senaatintorille. Ehkä muuallekin, mutta minun reviirini ei juuri ydinkeskustaa kauemmaksi ulotu. Lapsuuden kotikulmia Sörnäisissä muistelen enää harvoin, ja silloinkin näen ne mustavalkoisina valokuvina, jonkun toisen ihmisen elämänä.

Vastikään kaupunginmuseossa Hakasalmen huvilassa olikin kovasti kehuttu valokuvanäyttely lapsuuteni Helsingistä. Olin monta kertaa menossa katsomaan sitä, mutta en lopulta mennyt. Kun kerran on päässyt pois, on parempi pysyäkin poissa.

Mutta vielä niistä ihmispatsaista. On tuokin tapa ansaita elantonsa, olen usein ihmetellyt katsellessani ihmisten pyörimistä patsaiden ympärillä, miten ne kuvaavat toisiaan, ottavat selfieitä ja yrittävät saada patsaan pokaan pettämään tai edes piirun verran likahtamaan.

Vääjäämättä muistuu mieleen, miten joskus lapsena yritettiin naurattaa Presidentinlinnan edessä seisovia vartiosotilaita, mutta niillä ei ilmekään värähtänyt. Aina ne

onnistuivat pitämään kasvonsa peruslukemilla ja ryhdin seipäänsuorana.

En voi olla ihailematta ihmispatsaidenkaan kestävyyttä, kun ne seisovat paikallaan vaikka kuinka kauan silmäänkään räpsähtämättä. Miltä se mahtoi tuntua esimerkiksi kuluneen kesän tuulettomina hellepäivinä, kun lämpömittari huiteli kolmessakymmenessä ja ylikin.

Itse jaksan seisoa jalkaa vaihtamatta tuskin viittä minuuttia kauempaa. Maamme-laulun sentään kajautan ryhdikkäästi asennossa kerran vuodessa, jouluaattona Turun julistaessa joulurauhan.

Yhtenä lauantaina jäin seuraamaan Keskuskadulla kul-taiseksi Napoleoniksi spreijattua ihmispatsasta. Aloin huvikseni laskea, moniko kännykkäkameran kanssa patsaan ympärillä touhuavista tyypeistä tipautti roponsa patsaan ja-loissa olevaan Espresso Housen pahvimukiin. Tasan kaksi.

Säälistä kävin sujauttamassa mukiin euron kolikon, jota olin säilyttänyt taskussa ostoskärryjen panttina. Mukin pohjalla killui kolme kahdenkymmenen sentin kolikkoa sekä punavalkoraidallinen Marianne-karkki ja kirkkaankeltainen nappi. Eipä ollut kovinkaan kummoinen tuntipalkka.

Turistipyödyspatsaat ovat yleensä kultan-, hopean- tai pronssinvärisiä, mutta tämä Sinebrychoffin puiston kahdeksankulmaisen tiilitornin juurella seisova hahmo on pu-keutunut mustiin pästä jalkoihin. Hätkähdyttävän hoikka ja pitkäjäseninen, niin kuin Giacomettin veistosgalleriasta karannut. Seisoo siinä jalat hiukan harallaan ja kädet kohol-la. Aivan kuin haluaisi siunata puistossa juhlivia ihmisiä.

Ajatus puistattaa. Utuisen ilman kostuttama iho nousee kananlihalle. Ihmettelen itsekseni, eikö hahmolle tule hiki mustissa vaatteissaan.

Ihmiä istuu nurmikoilla ja nojailee puihin, pariskuntia, tyttö- ja poikaporukoita, yksi ilmiselvä polttarijengi, kuohuviinipullojen poksahdusta ja olut- ja siideritölkkien sihahtusta, kitarannäppäilyä, laulua ja bassonjumputusta, nauravia iloisia kaupunkilaisia viettämässä päättyvän kesän ehkä viimeistä lämmintä perjantai-iltaa.

Yli puolitoista vuotta piinannut pandemia on estänyt jo kaksi kertaa perinteisen vapunvieton, lakkiaiset ja monet muut juhlat, mutta tällä hetkellä tässä puistossa tuntuu, että kaikki paha on takanapäin. Kukaan ei ajattele mahdollisia kolmansia tai neljänsiä aaltoja. Mikään ei uhkaa ketään.

Kokomustiin pukeutuneella hahmolla on päässään musta tiukka kypärähuppu, joka korostaa täydellisen pyöreää kallonmuotoa. En pysty sanomaan, onko siinä mies vai nainen vai joku muu.

Hahmo seisoo yhä samassa Kristus-asennossa kädet hiukan koholla, mutta sitten hän alkaa liikkua, niin hitaasti etten heti edes tajua sitä.

Hän ojentaa molemmat kätensä suoriksi vaakatasoon, nostaa toisen jalan hitaasti pitkin säärtä polveen asti, seisoo siinä hetken niin kuin outo ylväs lintu, vaihtaa taas asentoa, kyykistyy jalat harallaan, liikkuu hitaasti, hallitusti, keskittyneesti.

Äkkiä tajuan, että hahmo liikehtii samalla tavalla hitaasti ja äänettömästi niin kuin kiinalaiset aamusumuisissa puistoissaan. Televisiossa heitä näkee aina silloin tällöin.

Samanlaisen ryhmän olen nähnyt pari kertaa Hietaniemen uimarannallakin, siinä metsän rajassa. Varmasti niitä käy Helsingin muissakin puistoissa. Kaikkihan on nykyään kansainvälistä, hyvässä ja pahassa.

Yritän palauttaa lajin nimen mieleeni.

”Kertaa aakkosia, sieltä se löytyy”, äidillä oli tapana neuvoa.

Suljen silmäni ja alan luetella mielessäni... oo pee kuu är äs tee...

Taiji!

Samalla hetkellä hahmon vieressä oleva iso kirkkaansininen kassi alkaa liikahtella. Esiin ryömii pieni pörroinen vaaleanruskea koira.

Olen vannoutunut kissaihminen, mutta hauveli näyttää kieltämättä aika suloiselta, semmoiselta kahdesta rodusta ristetytyltä cavoodle-pennulta, jonka Ruotsin kruununprinsessaperhekin taannoin hankki ja sai saman tien kelnväen vihat niskaansa.

Hahmo kumartuu nostamaan koiran syliinsä, vetäisee samalla hupun päästään ja tunkee sen taskuun, alkaa hie-roa nenäänsä koiran pehmeään pörroiseen turkkiin.

– Me lähdetään nyt duuniin, moikka! hän sitten huutaa läheisellä penkillä halailevalle pariskunnalle, joka on kuitenkin niin keskittynyt toisiinsa, että tuskin huomaa ympäröivää maailmaa.

Hahmolla on rauhallinen miellyttävän matala ääni ja maskuliinisen voimakkaat piirteet.

Siis mies, ajattelen. Tai poika, melkein mies.

Hän kuonottelee vielä hetken koiran kanssa ja laskee

sen sitten hellästi maahan. Oikaistessaan selkensä hän ravistaa päätään ja haroo paksuja pikimustia hiuksiaan, jotka ovat melkein yhtä kiharat kuin koiralla.

Ennen kuin kiinnittää talutushihnan koiran kaulapantaan, hän poimii taskusta maskin ja asettelee sen kasvoilleen. Mustaa maskia koristaa valkoinen luuranko.

Sitten hän ottaa kassin maasta ja lähtee harppomaan pitkin joustavin askelin polkua alas. Koira kipittää perässä minkä pikkuruisilta tassuiltaan pääsee.

Kaksikon menoa seuratessa on helppo huomata, mikä ei kuulu joukkoon. Iso räikeänsininen Ikea-kassi. Vasta kun poika pysähtyy tutkimaan ensimmäistä ylitse pursuilevaa roskista, ymmärrän mistä on kysymys. Kassiin kaatoa neljä tyhjää tölkkiä.

Sama toistuu jokaisen roskiksen kohdalla. Muutama tölkki ja pari pulloa löytyy nurmikoltakin ja puiden juurelta.

Alkaa kiukuttaa. Minkä ihmeen takia ihmiset eivät opi korjaamaan omia jälkiään? Vappunakin Ullanlinnaan loihditaan toinen toistaan upeampia brunssikattauksia, mutta seuraavana aamuna koko tienoo on niin kuin hunnilauman jäljiltä.

Rauhoittelen itseäni ja keskityn taas seuraamaan poikaa ja koiraa.

Juuri ennen kuin kaksikko häipyä näköpiiristäni, nurmikolla vaaleanpunaisella huovalla istuskellut tyttö ponnahtaa ylös, nappaa maassa ajelehtivan tyhjän samppanjapullon ja juoksee pojan perään.

Poika pysähtyy ja käännähtää, ottaa tytön kainaloonsa. Seuraavassa hetkessä he ovat poissa, poika, tyttö ja koira.

Maanantai, marraskuun 15. päivä

1.

– Valeuutinen! Ei pidä paikkaansa!

Anna Laine seisoi kädet puuskassa terassin ovela ja katselee, miten äkäiset tuulenpuuskat kävivät isojen ruukku-sypressien kausivalojen kimppuun, riepottivat niitä niin että oksat olivat pettä. Yksi valoketju viisti jo maata.

Pitää nostaa ketju ylemmäs ennen kuin Justiina huomaa sen ja luulee leluksi, Anna ajatteli laiskasti. Oikeastaan pitäisi siirtää kaikki neljä ruukkua kattolipan suojaan. Kunhan jaksaisi ja viitsisi.

Jo toista päivää jatkunut rännänsekainen sade oli kastellut terassin puiset lattiaritilät melkein mustiksi ja vaarallisen liukkaiksi. Eljaksen koripallotelineen verkko roikkui nurkassa märkänä kuin hylätty reikäinen sukka.

– Siis mikä nyt on valeuutinen? kuului keittiön työpöytänä toimivan baaritiskin äärestä.

Annan ikiystävä Mervi Majander istui siinä pilkkomassa juureksia siskonmakkarasoppaan eikä lakannut ihmetelemästä, miksei keittoa varten voinut poimia valmiita juuressekoituksia suoraan lähikaupan pakastealtaasta. Asiantuntijoidenkin mukaan niissä oli vitamiinit oikein mukavasti tallessa.

Kaikkein mieluimmin einesten suurkuluttaja Mervi olisi ostanut valmiin sopan, lämmittänyt mikrossa, kumonnut kauniille lautaselle, ripotellut ehkä hiukan persiljasilppua päälle ja syönyt tyytyväisenä.

Mutta ei, Anna Laineen keittiössä valmiit juuressekoitukset sallittiin vain äärimmäisessä hädässä. Ainoastaan pytti-pannun Anna suostui ostamaan valmiina pakastealtaasta luettuaan tunnetun ruotsalaisen keittiömestarin suosituksen – ”ja pyttishän on suorastaan Ruotsin kansallisruoka, joten gourmetgurun sanaan on pakko uskoa.”

”Kasvisten pilkkominen on terapeutista”, Anna oli ilmoittanut aikaisemmin ruokakassia purkaessaan. ”Niin kuin käsillä tekeminen ylipäättään. Tosin nykyään kaikkea touhuamista pidetään terapeuttisena. Pian varmaan aamulla pitää herätäkin terapeuttisesti. Kärsinyt inflaation koko sana, mikäli minulta kysytään.”

– Siis mikä nyt on valeuutinen? Mervi ihmetteli taas.

– No se, että huhtikuu muka on kuukausista julmin, Anna puuskahti.

– Niinhän se yksi runoilija väitti jo kohta sata vuotta sitten, joten ei se nyt mikään varsinainen uutinen ole.

– No huijausta kumminkin, Anna murisi.

– Ja huhtikuussahan tehdään tunnetusti eniten itsemurhia, Mervi muistutti. – Masentuneen ihmisen on vaikea kestää kevään kaiken paljastavaa julmankirkasta valoa.

– Silti se runoilija on väärässä. Marraskuu on kuukausista julmin.

– No hyvää päivää! Mervi mulkaisi kattoon. – Ainahan

sä olet tykännyt nimenomaan marraskuusta. Etkö sä kuulu johonkin semmoiseen yhdistykseenkin, joka...

– Ai siihen Pro marraskuuhun, Anna keskeytti vähän väkinäisesti. – No se nyt on lähinnä vitsi. Tykkään kyllä marraskuun erilaisista harmaan sävyistä ja kalpeasta auringosta ja hopeisen riitteisistä rannoista, jos sattuu olemaan kuiva nollakeli, mutta tämä loputon pimeys ja sade tekee ihmisen hulluksi. Siihen vielä bonuksena maski naamalle. Muistatko milloin viimeksi paistoi aurinko?

Mervi pysähtyi miettimään veitsi pystyssä.

– No en, hän sitten myönsi ja jatkoi pilkkomista, onnistui viime hetkellä vetäisemään etusormen pois vaarallisen terävän veitsen tieltä.

”Terävä keittiöveitsi, kunnon paistinpannu sekä tukeva leikkuulauta ovat kokin parhaat ystävät”, Annalla oli tapana julistaa. ”Pyhä kolmiyhteys.”

Saattaa olla niinkin, Mervi tuumi. Anna Laineen pienessä mutta tehokkaassa avokeittiössä veitsi kävisi kyllä oikein hyvin tappovälineestäkin.

Anna alkoi kiskoa kiukkuisesti terassin ovea, joka oli joko lipsahtanut jengoiltaan tai yksinkertaisesti turvonnut jatkuvassa sateessa. Turhaan, vinkuva ja naukuva ovi kieltäytyi yhteistyöstä.

Viimeksi eilen aamulla Jyri oli vannonut hoitelevansa homman tai soittavansa tarvittaessa huoltomiehen paikalle, mutta mitään ei ollut toistaiseksi tapahtunut. Jyri oli mestari suunnittelemaan ja lupailemaan, mutta ikävä kyllä joidenkin asioiden toteuttaminen olikin sitten toinen jut-

tu. Se piirre muuten niin ihanassa miehessä oli alkanut ärsyttää Annaa yhä enemmän.

– Saamarin ovi...

Lopulta Anna tarttui kaksin käsin kahvaan ja kiskaisi niin voimallisesti, että oven avautuessa äkkinäinen tuulenpuuska puhalsi matalalla ikkunalaudalla palavasta kynttilästä steariinia lattialle.

– Ajattelitko sytyttää koko talon palamaan? Mervi ihmetteli ja ryhtyi pilkkomaan juuriselleriä. – Soitanko palokunnan paikalle?

– Oliko muita vitsejä? Anna irvisti turhautuneena. – Ei tämmöisellä kelillä mikään edes pala, hän lisäsi synkästi.

Onpas se tosiaan huonolla tuulella, Mervi naurahti itsekseen, mutta katsoi parhaaksi olla sanomatta mitään. Anna oli hyvä kuuntelemaan ja sai helposti muut ihmiset uskoutumaan, mutta oli itse huono avautumaan.

Sitä paitsi Mervi arvasi ystävättären huonon tuulen syyn. Niillä oli selvästi Jyrin kanssa joku solmu langassa, mutta siitä ei kannattanut yrittää puhua, ennen kuin Anna itse tekisi aloitteen. Viime aikoina Anna oli puhunut tavalista vähemmän miehestä, mikä oli selvä merkki siitä, että jokin häntä vaivasi.

No, annetaan aikaa, Mervi päätti ja jatkoi sellerin pilkkomista. Olihan ihmissuhteissa nousuja ja laskuja, eikä Anna ollut koskaan tasaisen harmaasta menosta tykännyt-kään.

Annan lempijuureksiin kuuluva kova juuriselleri oli hankala pilkkottava. Mervi ei edes ymmärtänyt, miksi

sitä ylipääntään piti tunkea joka ruokaan, siskonmakkara-soppaankin. Pelkkä peruna ja palsternakka olisivat riittäneet oikein hyvin, ja tietysti porkkana.

Mervi inhosi selleriä, mutta noudatti kiltisti annettuja ohjeita. Keittiössä Anna oli pomo ja kaikki muut eriasteisia apulaisia. Paitsi ehkä Jyrin poika Eljas, joka oli tänäänkin tulossa syömään.

Ruuanlaitosta innostunut Eljas oli jo vuosia touhunnut keittiössä Annan apukokkina ja yllättänyt tämän sekä isänsä muutaman kerran ihan ikiomilla kokkauksillaankin.

Pojan lempiruuat vaihtuivat lennossa aasialaisista meksikolaisiin ja ranskalaisesta keittiöstä suomalaisiin perinneruokiin. Pari viikkoa sitten hän oli paistanut pari pellilistä karjalanpiirakoita.

”Karjalanpiirakoita en muuten ole itse koskaan edes yrittänyt väkertää”, Anna oli tunnustanut veistäessään paksun viipaleen mustaleimaista emmentalia ihanan rapeakuoriselle piirakalle. ”Kuten en kaalikääryleitäkään.”

”Mutta sun kaalilaatikko on tosi hyvää, siis lähes täydellistä.”

”Kiitos, täydellisyys olisikin tylsää. Pieni särö tekee kaikesta mielenkiintoisemman, jopa kaalilaatikosta.”

– Täällä olis valmista, Mervi ilmoitti hetken päästä ja sujautti huolellisesti pestyn ja kuivatun veitsen telineeseen.

– Kiitos, hyvältä näyttää, Anna sanoi. Mieliala koheni kummasti, kun sai siirtyä varsinaiseen asiaan.

Anna lorautti kattilaan oliiviöljyä ja kimpaleen voita, kuullotti hetken juureksia, kokonaisia musta- ja mauste-

pippureita sekä paprikajauhetta ja kaatoi sitten joukkoon kuuman kanaliemen.

– Entäs laakerinlehdet? Mervi ihmetteli.

– Oho, meinasi unohtua. Anna poimi pussista muutamman laakerinlehden ja heitti ne kattilaan. – Tyttö, sinähän alat oppia! hän sitten kehaisi.

– Kiitos, Mervi nauroi tyhjää viinilasiaan heilutellen. – Tässä raffassa on reilu meininki, kun ruuanlaittoviini koskee myös kokin assistenttia.

– Totta kai, sehän kuuluu assistentin toimenkuvaan.

Anna poimi valkoviinipullon jääkaapista ja täytti lasit.

– Skool!

Keittiökellon pirahdettua vartin kuluttua Anna ryhtyi puristamaan soppaan makkarankuoresta pieniä palleroita.

Mervi seurasi toimitusta epäluuloisena. – Tuo näyttää jotenkin..., hän irvisti ja vetäytyi vaistomaisesti kauemmaksi.

– Ai miltä?

– Jotenkin... ällöttävältä. Siis tuo suoli ja...

– Aika erikoinen kommentti hammaslääkäriltä, joka on koko ikänsä ronkinut ihmisten haisevia suita, Anna huomautti kuivasti.

– No se nyt on ihan eri... Mervin lause jäi kesken kännykän alkaessa soida baaritiskin päässä. – Sun kapula, hän sitten huomautti ja siirtyi viinilaseineen olohuoneen puolelle.

Mervi asettui Annan hiukan kulahtaneeseen mutta sitäkin mukavampaan laiskanlinnaan ikkunan eteen. Korkealla baarijakkaralla istuminen oli alkanut tuntua ristiselässä. Pitäisi muistaa tilata aika fysioterapiaan.

Puhelusta tuli lyhyt.

– Asia selvä... ei se mitään... pakastan joka tapauksessa loput... nähdään, hei...

Kännykkä kolahti baaritiskille.

– Miehiin ei voi ikinä luottaa, Anna puuskahti. – Ikään katsomatta.

– No? Mervi ihmetteli.

– Eljas ei pääsekään tulemaan.

– Ai? Miksei se pääse?

– Tuli ylimääräiset koristreenit. On kuulemma pakko mennä, vaikka vuoro järjestyi viime tipassa. Niilläkin on systeemit sekaisin kaikkien koronarajoitusten takia. Kyllä mä sen ymmärrän, mutta silti... Ja mulla on kohta kattila täynnä kaverin lempisoppaa.

– Ja minun, Mervi julisti. – Minä en häivy minnekään ja lupaan syödä ainakin kaksi lautasellista – vaikka sopassa on selleriä!

– Siinä on mulla tosi ystävä, Annan oli pakko nauraa.

Hän otti lasinsa ja käveli terassin ikkunaan, jäi katselemaan seinässä roikkuvaa koristelinettä.

Teline oli tullut ajankohtaiseksi edellisenä keväänä, kun Eljas oli vaihtanut jalkapallon korikseen. Hän oli hujahtanut yhden vuoden aikana niin paljon pituutta, että arveli siitä olevan enemmän hyötyä koripallossa kuin futiksessa. Kolmetoistavuotias poika oli jo pitkän isänsä mittainen.

Seuran valmentajakin oli kannattanut lajin vaihtamista tai ainakin kokeilua, ja siinä yhteydessä Eljas oli ehdottanut koristelineen hankkimista Annan terassille.

”Mä olen joka tapauksessa täällä niin usein, että voisin samalla vähän donkkailla.”

Anna ei ollut ollenkaan ihastunut ajatuksesta. Eikä hänellä ollut aavistustakaan, mitä donkkaaminen tarkoitti, paitsi että se kuulosti epäilyttävältä. Mutta ennen kaikkea ruma koristeline rikkoisi terassin pelkistetyn estetiikan.

Lopulta Anna oli antanut periksi, niin kuin melkein aina, kun Eljaksesta oli kysymys. Hiljaa mielessään hän oli hävennyt tosiasiata, ettei edes muistanut, oliko hänen oma poikansa Juri harrastanut nuorena koripalloa.

”Kunhan olet varovainen, etkä riko ikkunoita.”

”Mä heittelen koriin enkä ikkunoihin – ja kai sulla on himavakuutus.”

Anna oli nauranut, että vakuutukset olivat kunnossa, mutta ehkä niitä olisi varmuuden vuoksi hyvä hiukan korottaa. Sen sijaan hän ei koskaan tunnustaisi, että heitteli koreja joskus salaa yksin ollessaan. Tai siis yritti heitellä, sillä toistaiseksi hän ei ollut saanut palloa kertaakaan osumaan sukkaan.

Muutaman kerran Anna oli käynyt katsomassa Eljaksen matseja, oli istunut eturivissä Jyrin kanssa tai joskus yksinkin, oli elänyt mukana ja hurrannut, vaikka ei oikein sääntöjä vielä hallinnutkaan.

”Iisimpää kuin futiksen säännöt”, Eljas oli lohduttanut. ”Kyllä sä vielä opit.”

– Mites Justiina? Mervi kysyi hetken kuluttua ryhtyesään kattamaan pöytää. – Syökö se soppaa?

– Paprika on liian tuhtia neidin herkälle vatsalle, Anna hymähti. – Pilkon sille naksujen sekaan pari kevytnakkia.

Annan sydäntä vihlaasi.

Jos elettäisiin entisiä aikoja, Justus olisi vielä täysissä voimissaan jaloissa pyörimässä. Keittiö oli sen lempipaikkoja, ja äänistä se oli rakastanut raitiovaunun kolinan ja suhinan lisäksi aivan erityisesti jääkaapin oven tussahdusta.

Jos ja jos...

Anna kurkisti makuuhuoneeseen. Sekin tosiasia oli vain hyväksyttävä, että Justiina oli erityisen kiintynyt Eljakseen, oli usein yökylässäkin Töölössä, missä poika asui virallisesti äitinsä Petronellan, tämän nykyisen puolison Miiran ja pikkusisko Henna Loviisan kanssa.

Ei mitään syytä mustasukkaisuuteen, Anna todisteli itselleen. Paitsi että oli, ainakin vähän.

– Maistuuko neidille päivällinen?

Justiina kohotti laiskasti päätään keskellä leveää tuplasänkyä. Siinä Justuksellakin oli ollut tapana vedellä päiväunia. Loppuaikoina Anna oli joutunut nostamaan sen vuoteeseen, jäänyt usein loikoilemaan viereen vanhaa koiraa nuuhkien. Niinä hetkinä hän oli tuntenut pohjia myöten, mitä sydämen särkyminen oikeasti tarkoitti.

– Vuff, Justiina haukahti, venytteli koko pituuteensa ja kierähti sitten ketterästi lattialle.

Samalla hetkellä soi puhelin.

Ehkä Eljakselle olikin tullut ohjelmanmuutos, Anna tuumi toivorikkaasti.

Mervi kuunteli keskustelua toisella korvalla lautasliinoja taitellessaan.

– Ei voi olla totta... mitä ihmettä... siis kokonaanko... mistä sä soitat, joko te olette täällä... ihanaa... pakko nähdä tosi pian... kyllä... haleja... aivan ihanaa...

– Et ikinä arvaa kuka soitti, Anna päivitteli pätkittäisen puhelun loputtua.

– En edes yritä, Mervi sanoi ja kävi hakemassa soppakattilan pöytään.

– No Sanna, siis Sanna Rymättylä. Ne ovat Roopen kanssa muuttamassa takaisin Suomeen, ainakin väliaikaisesti.

Mervi muistutti hetken kysymysmerkkiä.

– Ai se pariskunta, joka pyöritti aikoinaan herkkupuotia tuolla torin lähellä, hän sitten keksi. – Mikäs sen putiikin nimi nyt olikaan... Cielo di Cucina?

– Samat tyypit.

– Nehän sitten panivat lapun luukulle ja muuttivat Espanjaan, Mervi muisteli.

– Justiinsa, Marbellaan vähän niin kuin talonvahdeiksi jonkun ökyrikkaan suomalaisen bisnesmiehen residenssiin. Tai kuvista päätellen se talo näyttää kyllä pikemminkin linnoituksealta. Mäntyniemeäkään ei varmaan vartioida yhtä tarkasti.

– Miten kauan siitä oikein on?

– Ai niiden muutosta? Anna mietti hetken. – Muutama vuosi, en edes muista tarkkaan. Kaikesta on kamalan kauan, hän sitten huokaisi.

– Ja nyt ne siis muuttavat takaisin tänne – ja keskellä synkintä syksyä ja pandemiaa, Mervi ihmetteli. – Vapaaehtoisesti? Minkä herran tähden?

– No sen minäkin haluan kuulla, ja mieluummin pian, Anna sanoi ja kauhoi soppaa lautaselle. – Sannalla on varmasti joku suunnitelma, sillä on aina. Ja Roope kulkee kiltisti mukana. Mutta nyt syödään.

Anna nosti lasinsa. – Skool!

Äkkiä tuli tunne, niin kuin olisi havahtunut hetkeksi harmaasta horroksesta. Terassilla lotiseva räntäsadekaan ei kuulostanut juuri sillä hetkellä pelkästään masentavalta. Marraskuulla saattoi olla sittenkin puolensa.